

„Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt.”

(Kosztolányi: Halotti beszéd)

Tudtuk, hogy nagyon beteg, de amikor – néha – találkoztunk Vele, mindig ránkmosolygott, és ez bizakodással töltött el minket: „Talán sikerül legyőznie a betegséget, talán Ő kerül ki győztesen a küzdelemből...” Ezért is keltett megdöbbenést és megrendülést a hír, hogy mégsem úgy történt, ahogy reméltük. Hogy „megcsalt”...

Február 1-jén hosszú szenvedés után örökre megpihent egykori kollégánk, Vörösházi Péterné Ági Néni.

„Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.” –

- ezért érezzük úgy, hogy túlságosan közhelyes volna most felsorolni életútjának főbb állomásait: „Született 1944. február 16-án Budapesten, ...” – és így tovább. Mert az ember – József Attila szavaival – „nem kartoték adat” – annál sokkal, de sokkal több!

Mindannyiunknak, akik ismerhettük, személyes emlékeink vannak Ági néniről – mindegyikünknek más és más. Ezért véli úgy e sorok írója, hogy akkor emlékezhetünk Rá a legméltóbban, ha egy percre megállunk, és felidézünk magunkban a vele kapcsolatosan megélt, átélt, eltöltött időket. Ezért engedtessek meg most nekem, hogy a magam emlékeit megosszam Önökkel, tisztelt Olvasók!

Első emlékem általános iskolás, talán 3 – 4. osztályos koromból való: Balázs, Ági néni fia az osztálytársam. Ági nénit még csak látásból ismerem, ő „a Balázs mamája”. Aztán, kicsit később Balázssal barátok leszünk, és a szülei meghívják üdülni – többször is - a káptalanfüredi nyaralójukba. Ekkor tájt már sokszor megyek Balázsékhoz – Ági néni mindig kedves, jó humorú, mosolygós. Mindig közvetlenül, szeretetteljesen viselkedik velem. Sokszor hallgatunk zenét – az ABBA a kedvence. Ez a kapcsolat aztán eltart végzős gimnazista – kezdő főiskolás koromig.

Aztán a szombathelyi főiskolán futunk össze: Ő is „fősulis”, a magyar szakot végzi levelezőn (1982 és 86 között járt oda). Igen megörülünk egymásnak!

Később – már a Türrben tanít – jegyzeteket, segédanyagokat kér tőlem a tanításhoz. Jómagam 2003-ban kerültem a Türr Gimnáziumba – Ági néni akkor már nyugdíjas volt, de még „visszatanított” a nyugdíj mellett. Még ülhettem, beszélgethettem Vele a kistanáriban.

Miután teljesen visszavonult, még sokáig bejárt hozzánk „trécselni”, megosztani velünk örömét, bánatát. Jó volt újra és újra megörülni Neki, amikor betoppant!

1986-ban, amikor beadta a türrös tanári állásra a pályázatát, életrajza utolsó mondataként ezt

írta: „... a tanítás örömét is szeretném átélni.” Nos, én egészen biztos vagyok abban, hogy öröm volt számár a tanítás, hiszen vállalt volna-e nyugdíjasként órákat, bejárt volna - e hozzánk, ha nem lett volna fontos Neki a munkája? Ha mi nem lettünk volna fontosak Neki?!

Ági néni, búcsúzunk Tőled. Adjon a Mindenható Isten irgalmat és örök békességet Neked! Szeretteidnek - Balázsnak és Áginak, Erikának és Julcsinak, Anikónak és Péter Pálnak – pedig vigaszt és erőt hiányod elviseléséhez! Hogy el tudják – hogy el tudjuk fogadni a megváltoztathatatlant!

Nyugodjál békében!

Csuti László